

Att resa ett altare åt Gud

Av Micael Nilsson

"Noa byggde ett altare åt Herren. Han tog fyrfotadjur och fåglar av alla rena arter och offrade dem som brännoffer på altaret." 1 Mos 8:20

ALTARETS PEDAGOGIK

När Noa, efter syndafloden landade på Ararat byggde han ett altare och offrade åt Gud. När Abraham kom till det land dit Gud hade kallat honom byggde han ett altare och tillbad. När Isak förstått Guds vilja för hans liv byggde han ett altare. När Gud talat till Jakob vid Betel reste Jakob ett altare. När Moses besegrat den amalekitiska hären reste han ett altare. I centrum av tempeltjänsten i GT stod ett altare. Det tycks som om altaret hade en central betydelse i dessa människors liv. Vad talar då dessa altaren om? De talar om gudsmöten. Om tydlighet. Om ett stort mänskligt behov. Behovet av att möta Gud så att det märks. Behovet av att staka ut sin väg, att ge tyngd åt det viktiga i livet, att göra sina beslut fasta.

Men Noa byggde inte altaren överallt. Han byggde en ark, och det tog tid. Under sitt arbete bad han nog varje dag, säkert ofta, till Gud. Han hade en inre dialog. Ett viktigt pågående samtal med den allsmäktige. Det gav honom uthållighet att fullborda sitt arbete, och att stå ut med människors föraktfulla hån. Men en gång läser vi om att Noa byggde ett altare. Arken hade landat på Ararat. Hans stora livsgärning hade fullbordats. Noa behövde göra det tydligt och påtagligt. Därför byggde han ett altare och tillbad Gud.

Abraham reste inte alltid altaren. Han var en bödens man, och hade dagliga, djupgående, samtal med Gud i sitt inre. Men vid några tillfällen var det viktigt för honom att få göra någonting handgripligt, någonting mer, för att konkret markera en händelse, ett beslut, ett löfte från Gud. Då byggde Abraham ett altare.

Isak byggde inte alltid altaren. Han var löftesson som skulle bära familjetraditionen vidare. Kan du tänka dig in i vilka förväntningar som vilade på hans axlar? Gud hade utvalt hans familj. Gud hade talat till hans far. Familjens historia skulle på ett unikt sätt integreras med hela världshistorien, och med hela frälsningshistorien.

Men det ändå räckte inte. Isak kunde inte bygga sitt liv på allt hans far hade berättat. Och Gud visste det. När Gud därför gjort kallelsen tydlig för Isak, låtit den bli personlig, behövde Isak få göra en markerad överlåtelse. Han reser ett altare. Det skulle komma att stå där som ett ständigt minnesmärke för Isak: *-Kom ihåg Isak. Gud har talat!*

Vi behöver fortfarande altarens tydlighet. Den åskådliggjorda överlåtelsen. Det tydliga beslutet. Den konkreta påminnelsen. Det är altarens speciella pedagogik.

Hade Israels folk byggt altaren hela tiden hade landet snart fyllts av sten. Överallt längst vallfartsvägarna, på höjderna och betesängarna hade man snavat över altaren. Och inte hade det heller tydliggjort någonting. Det var oftast nog med det inre bönesamtalet, men vissa särskilt viktiga händelser krävde altarens tydlighet.

DEN NYA STARTENS ALTARE

Det första altare vi läser om är Noas altare. Noa byggde sitt altare för att markera *en ny start*. Det gamla var nu lagt bakom. Altaret markerade en ny början.

När jag läser om Noas altare så tänker jag på mitt dopförbund med Gud. En gammal värld hade dränkts i vatten. Nu började allt på nytt.

Jag tänker på hur Bibeln talar om att jag i dopet begravde mitt gamla liv. En gammal värld har dränkts i vatten. Jag tänker på hur Bibeln säger att jag därefter uppstod med Kristus, för att leva ett nytt slags liv, i gemenskap med honom. Mitt dop markerar en ny början. Startpunkten på något helt nytt.

När Noa såg på sitt altare tänkte han att det gamla var förgånget och något nytt hade kommit, och altaret stod där för att påminna om förbundet med Gud.

När jag ser på dopvattnet idag känner jag glädje. Det gamla är förgånget, något nytt har kommit. Jag tänker på all synd och på alla svåra upplevelser jag fick begrava den dag jag döptes. Jag gläds över den nya start Gud gav mig. Detta var ett så viktigt steg. Det krävde dopvattnets tydlighet. Dopvattnet är ett minnesmärke. Det påminner dig om det förbund du en gång ingick med din Gud.

Nu händer det att vi behöver få börja om i våra liv, många gånger också efter vårt dop. Saker och ting händer oss. Kan förbittras. Någon behandlar oss respektlöst, kränker oss, och vi tappar fokus och glädje ur våra liv. Vi kan svalna i vår iver och i vår kärlek till Herren. Det kanske inte beror på några tydliga syndafall, utan mer på en lång process, där vi dag efter dag eftersatt vår relation till Gud. Annat blev viktigare, och vi sloknade som när syrebristen kväver en ljuslåga. Sakta, men obevekligt.

Vi kan falla i synd. Vi kan handla orätt. Och vår frimodighet kan försvinna.

Vid sådana tillfällen behöver vi, som Noa resa den nya startens altare. Den som Jesus hjälpte Petrus att resa vid den Galileiska sjöns strand den där gången, när Petrus förnekat sin mästare och när hela hans liv låg i spillror. Hur skulle Petrus någonsin kunna bli kyrkans ledare om han inte först blev av med skammen. Och Jesus visste det. Tre gånger ställer han en och samma fråga till Petrus: -Petrus, älskar du mig? Tre gånger fick Petrus svara: -Ja Herre, jag älskar dig.

Jesus liksom hjälpte Petrus att bygga ett altare. Den nya startens altare, ett minnesmärke, för att göra det tydligt för sin lärjunge, så att Petrus, varje gång han kom ihåg sitt svek också skulle komma att tänka på hur han fått göra upp med det, och betygat Jesus sin kärlek.

Det finns en enkel, gudomligt genial, princip här: *Om du vill att det ska bli tydligt, gör det tydligt!* Diffusa böner, diffusa bekännelser, diffusa beslut kommer absolut att ge dig ett diffust kristet liv med en suddig glädje och en otydlig inriktning.

Var specifik med Gud! Gör din överlåtelse tydlig.

Om du vet att du behöver en ny start i ditt liv: Varför inte bygga ett altare här och nu? Gör det tydligt. Res dig upp vid avgörelsestunden. Gå gången fram. Böj dina knän vid bönepplatsen. När någon frågar: -*Vad kan vi be för?*, så säg sanningen. Vänd dig till din bänkgranne. Be om förbön. Skriv ett brev. Ring ett telefonsamtal. Säg ett förlåt. Låt det bli tydligt.

KALLELSSENS ALTARE

Det andra altaret jag vill nämna är det altare som Abraham byggde när han kommit in i det utlovade landet i 1Mos 12, och det altare som Isak byggde när han väl förstått träffats av Guds kallelse på ett personligt plan i 1Mos 26. Vi kan kalla det för *kallelSENS altare*. Dessa altaren restes som ett ja inför Guds kallelse.

Kallelsen behöver tydliggöras. Vi behöver tydligt förstå den och tydligt bejaka den.

Vet du vad som är din kallelse? -*Men jag har ingen kallelse. Jag är bara en vanlig medlem.* Det är inte bara pastorer, missionärer och platsformsaktörer, som har en kallelse från Gud. Varje kristen är kallad. Paulus skriver i Ef 2:10 att Gud förberett gärningar för alla kristna att vandra i.

Vet du vad som är din kallelse? Vet du vilka andliga gåvor Gud har gett dig för denna kallelse? Har du sagt ett klart och oreserverat ja till Guds kallelse för dig? Är din kallelse en viktig del av din identitet, din självförståelse? Styr din kallelse dina prioriteringar?

Bibelns patriarker reste altaren för att de förstått och bejakat Guds kallelse.

Här om dagen var jag på avskiljning, bön för en kvinna som fullgjort sin utbildning för att nu arbeta i en församling. Jag kunde inte låta bli att tänka på mötet, en torpkonferens för några år sedan, där hon kom till böneplatsen för att överlåta sitt liv till Gud. Den dagen tog hon ett beslut att bejaka det hon uppfattade som sin kallelse. Vid böneplatsen reste hon ett altare. Tydligheten var viktig. Den ledde till konkreta steg. Nu stod hon inför att axla nya uppgifter, men det började en dag, några år tidigare, med ett tydligt knäfall, och med en tydlig överlåtelse till Guds ledning.

FÖRSONINGENS ALTARE

Vi kunde nämna om många andra altaren: Börens och lovsångens altare. Profetiska altaren. Trons och förtröstans altare. Helgelsens altare. Vi hinner inte avhandla alla dessa altaren. Låt oss istället nu gå till det allra viktigaste av alla dessa altare. Det är det altare som kallades för BRÄNNOFFERSALTARET. Vi kan också kalla det för *försoningens altare*. Det altare där vi finner frid med Gud.

När tabernaklet, och senare templet, byggdes satte man mitt i hela tempelbygget ett brännoffersaltare. Hade man gjort ont, förbrutit sig, syndat, gick man till det altaret för att offra, och bekänna. Göra upp sin sak med Gud.

De gamla israeliterna bekände inte sin synd i ensamhet, under täcket. Bekännelsen var tydlig och offentlig. Därför blev också upprättelsen tydlig, och offentlig. Vilken fantastisk själavård att så konkret få ta sin synd någonstans, och så tydligt få göra upp sin sak med Gud!

När detta altare byggts fick inget annat altare längre byggas. Det fanns nu bara ett, av Gud auktoriserat, altare. Kung som tiggare fick gå samma väg, upp till samma altare, för att där söka Guds nåd.

Bara ett altare. Detta är en profetisk bild. Altaret är nämligen en profetisk bild av korset, där Jesus dog för hela världens synder. Under templets tid fanns bara ett altare där människan kunde försonas med Gud. NT säger det samma. Det finns fortfarande bara en väg. Vi kan inte försonas med Gud vart som helst, genom vilken religion som helst, genom vilket filosofiskt system som helst. Bibeln säger: Det finns bara en väg att gå. Det är samma väg för en president som för en prostituerad, för den rike som för den fattige. Vill du ha frid med Gud måste du ödmjukt gå vägen upp till korset, där Jesus en gång för alla gett sitt eget liv för alla människor, i alla tider.

Lyssna: Det fanns en märklig bestämmelse i samband med brännoffersaltaret. Altaret hade fyra horn. Ett i varje hörn. En brottsling hade, enligt Guds lag, rätt att fly till det altaret, och om han greppade tag i ett av dessa fyra horn åtnjöt han beskydd. Vilken dramatisk bild. Kan du se honom komma springande, kanske på flykt? Så greppar han tag om hornet. Hans förföljare stannar upp. Han är i säkerhet.

Det handlar om Jesu kors. Där tydliggörs Guds förlåtelse.

Har du förbrutit dig? Vet du att du är en brottsling i Guds ögon? Har du dold synd i ditt liv? Lever du i ekonomins gråzoner? Är du våldsam mot dina barn, eller mot din hustru? Lever du i lögn, i sexuell orenhet? Vet du att ditt liv inte håller måttet inför Gud?

Det finns en så förunderlig bestämmelse i Guds ord. Fly till korset och Jesu blod ska täcka dig. Greppa tag i korset och Gud ska ge nåd. Håll fast i korset, och du är trygg.

Försoningens altare är det viktigaste. Det är där vi finner frid med Gud. Detta altare pekar på Jesu kors. Du kan få fly dit idag. Om du är nöjd med att leva i en religiös dimma är det ditt beslut, men skyll då inte din otillfredsställelse på Gud. Om du vill att det ska bli tydligt i ditt liv - gör det då tydligt. Det blir tydligt vid korset.

AVSLUTNING

Bibelns altare var minnesmärken. Vilka sådana minnesmärken äger du i ditt liv. De altaren vi rest längst vår livsväg har mycket att säga om hur våra liv gestaltat sig.

Jag minns bänken där jag satt när Gud kopplade greppet om mitt liv. Den elektrifierade laddningen i luften, som jag senare lärde känna som Guds smörjelse, när jag bad mitt livs viktigaste bön. Jesus, jag vill vara din.

Jag minns lägerplatsen bakom samlingsalen ditt jag gick en stjärnklar natt när min bästa kamrat blivit döpt i den helige Ande, för att be, under stort allvar, om att också jag skulle få uppleva mer av Gud i mitt liv. En bön om de djupa källsprängen.

Jag minns källaren i missionskyrkan i Sunne där vi satt när Gud gav svar och utgjöt sin Ande med kraft över våra liv.

Jag minns berget dit jag gick med för att be sommaren när Gud kallade mig till tjänst.

Jag minns talarstolen... mitt första vittnesbörd.

Jag minns restaurangen där Maria och jag förlovade oss med en bön i våra hjärtan att få tjäna Gud tillsammans.

Jag minns bänken jag satt på i en kyrka i Göteborg när Gud, genom en profet, bekräftade min kallelse.

Jag minns platsen jag stod på när jag för första gången såg någon bli helad genom min handpåläggning och bön.

Jag minns bilen jag satt i när Gud lade en vision i mitt liv om en fungerande församling.

Vart altaren står längst din livsväg? Vilka minnesmärken påminner dig just nu om heliga gudsmöten, och om viktiga beslut?

Det finns en sak till att säga. De första altare vi läser om i Bibeln var mycket enkla. Stenen fick inte ens huggas, behandlas. Enkelheten var norm. Altaret skulle inte vittna om mänsklig konärsskicklighet, utan om lammets blod, och om heliga gudsmöten och beslut. Det var enkelt. Det kan ofta vara så enkelt. En trä bänk. Ett knäfall. En kapitulation. Några tysta tårar. Några ord till en bönevän. Det är enkelt, men samtidigt så svårt. Svårt för att det utmanar vår stolthet. Kräver vår ödmjukhet. Men enkelt, för där din uppriktighet är där är också Gud.

